

Razmatranje: 28. prosina, Nevina dječica

Neka razmišljanja koja mogu pomoći našoj molitvi tijekom ovih dana božićnog vremena. Teme su: Dijete Isus rođeno usred patnje; Sveti Josip djeluje s vjerom i realizmom; Sveti nevini i bol njihovih majki.

- Dijete Isus rođeno usred patnje
- Sveti Josip djeluje s vjerom i realizmom
- Sveti nevini i bol njihovih majki

USTANI, uzmi dijete i majku mu te bježi u Egipat i ostani ondje dok ti ne kažem; jer Herod će tražiti dijete da ga pogubi (Mt 2,13). Tim kratkim riječima anđeo budi Josipa kako bi spasio život Djetetu Isusu. Možda nas je pogodila činjenica da ovaj put nema riječi utjehe: ne boj se; ovaj put zaista postoje razlozi za strah jer ono što će se dogoditi je dramatično. Kralj, iz zavisti i straha, traži Dijete da ga ubije. Isus ima smrtne neprijatelje dok je još bio dojenče.

Ali Josip se ne da svladati strahom. Nježno budi Mariju. Jučer su toliko uživali u posjetu mudraca. Miris tamjana i smirne još je uvijek jak u kući. A sada moraju brzo bježati, otići bez privlačenja pažnje.

Možemo učiti iz upečatljivog kontrasta u ovom evanđeoskom prizoru, nikada ne gubeći iz vida patnju usred koje je Bog htio postati Dijete. „Promatrati jasle također

znači promatrati ovaj krik boli, otvoriti oči i uši za ono što se događa oko nas i dopustiti da naša srca budu pažljiva i otvorena za bol naših bližnjih, posebno kada su u pitanju djeca. To također znači shvatiti da se to tužno poglavlje u povijesti još uvijek piše i danas. Promatrati jasle izolirano od svijeta oko nas učinilo bi Božić lijepom pričom koja nadahnjuje tople osjećaje, ali nas lišava stvaralačke moći Radosne vijesti koju nam Utjelovljena Riječ želi dati. Napast je stvarna.“[1]

U SRCU Marijinu počinje se osjećati Šimunovo proročanstvo: mač će ti probosti dušu (Lk 2,35). Majka Kristova navikla se odmah otići, bez nepotrebnih odgađanja. Sada nema ni vremena za oprostaj. Zašto je Isus prijetnja Herodu? Marija i Josip možda to ne razumiju, ali ne

pokušavaju prosuđivati božanske planove. Ne bune se. Prije odlaska mole se za Božju zaštitu i blagoslov na ovom novom putovanju. Teškoće ih ne plaše, iako se boje za Djetetov život.

Josipa možda ponovno obuzima ista neizvjesnost kao i u prethodnim prilikama: suočavajući se s Marijinom trudnoćom, kada moraju krenuti u Betlehem nekoliko dana prije Djetetova rođenja, nedostatak mjesta u gostionici i sada potreba da pobjegnu usred noći. Svetog Josemariju impresionirala je Josipova reakcija: „Jesi li primijetio kakav je on čovjek vjere? ... Kako lako posluš! Uzmi dijete i njegovu majku i bježi u Egipat, zapovijeda mu božanski glasnik. I on to čini. Vjeruje u djelo Duha Svetoga!“[2] Isusov zemaljski otac prihvatio je svoju misiju i zna da i minuta odgode može biti štetna. Vidi Marijino potpuno

povjerenje u Boga i u sebe te
odlučuje otići usred noći.

„Sveti Josip bio je prvi zadužen za
zaštitu radosti spasenja. Suočen sa
strašnim zločinima koji su se
događali, sveti Josip – uzor poslušnog
i odanog čovjeka – bio je sposoban
prepoznati Božji glas i poslanje koje
mu je Otac povjerio. Budući da je
mogao čuti Božji glas i bio poslušan
njegovoj volji, Josip je postao svjesniji
onoga što se događa oko njega i
mogao je realistično protumačiti te
događaje... Poput Josipa, i mi
trebamo hrabrosti da odgovorimo na
ovu stvarnost, da ustanemo i čvrsto
je uzmemo u ruke.“[3]

PO HERODOVOJ NAREDBI, vod
vojnika napušta Jeruzalem kako bi
pobio svu mušku djecu u Betlehemu i
cijelom tom kraju, od dvije godine ili

mlađu, prema vremenu koje je saznao od mudraca (Mt 2,16). Cijeli Davidov grad ispunjen je plačem nevine djece i njihovih majki. Tada se ispunilo ono što je rekao prorok Jeremija: "U Rami se čuo glas, plač i veliko naricanje: Rahela plače za svojom djecom i ne da se utješiti jer ih više nema" (Mt 2,17-18).

Ova su djeca dala svoje živote za Isusa.[4] Umiru, a da to i ne znaju. Njihove majke vide kako se nevini životi gase, a ne znaju zašto. Očito nema objašnjenja za ovaj događaj; on prikazuje naizgled beskorisnu i nepravednu patnju djece koja svojim životima zapečaćuju istinu koju još ne poznaju. Marijino srce grli ove majke slomljene bolju, bez dovoljno suza da oplakuju toliku patnju. Ona to ne razumije, ali zna da to ima značenje i možda počinje shvaćati da se Božji planovi neće ostvariti bez velike žrtve.

Ljudski jezik je nijem pred takvom patnjom. Marija će ovaj događaj čuvati u svom srcu cijeli život. Ta sveta nevina dječica svjedočila su za Krista, „non loquendo sed moriendo“,[5] ne govoreći već umirući, kao prvine Bogu i Jaganjcu (Otk 14,4). Možda je Marija, nakon što je njezin vlastiti Sin umro, razgovarala s nekim od tih žena iz Betlehema. Bilo bi ih nemoguće utješiti, ali sigurno bi imala riječi kojima bi smirila i izliječila ta srca. Znala je da su životi te svete nevine dječice sada sjedinjeni sa životom njezina božanskog Sina.

[1] Franjo, Pismo biskupima na blagdan Nevine dječice, 28. prosinca 2016.

[2] Sveti Josemaria, U dijalogu s Gospodinom, meditacija „Sveti Josip, naš Otac i Gospodin“, br. 3.

[3] Franjo, Pismo biskupima na blagdan Nevine dječice, 28. prosinca 2016.

[4] Usp. Sveti Augustin, Propovijed 373 na Bogojavljenje.

[5] Kolekta s mise

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/meditation/razmatranje-28-
prosinca-nevina-djecica/](https://opusdei.org/hr-hr/meditation/razmatranje-28-prosinca-nevina-djecica/) (31.03.2026.)